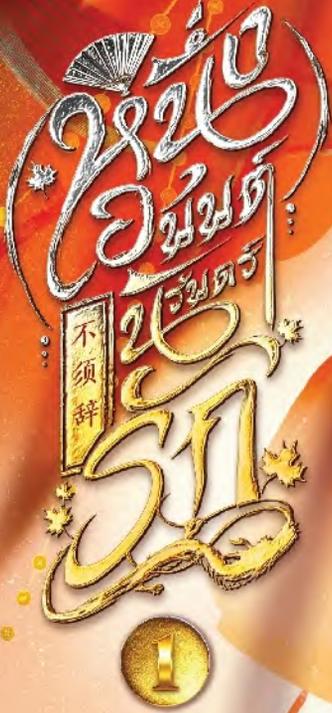

ไม่
ต้อง
เสีย
ใจ

不
須
辭
心

ชื่อผู้ว่า : เฝียน
พราวพฤษา : แป

หนึ่ง

ในคืนก่อนพิธีสวมกวาง¹ ของทรงซาง ฉางซูก็ตระหนักได้
ในทันทีว่าเจ้าอสูรมังกรน้อยที่ตนเก็บมาเมื่อสามหมื่นปีก่อนตอนนี้
ปัจจุบันได้เติบโตใหญ่ถึงเพียงนี้แล้ว

ราตรีนั้นขณะที่เขากลับจากแช่ตัวในบ่อน้ำพุอ้อวี่ ต้นเฟิง²
ในลานหน้าตำหนักชื่อซวงกำลังผลิดอกออกใบดงามเด่นตระการตา
เสียงลมพัดใบเฟิงปลิวปกคลุมไปทั่วครึ่งของลานด้านหน้า ฉางซู
เดินกลับมาท่ามกลางแสงจันทร์สาดส่อง ทันทีที่เท้าเหยียบย่างเข้าสู่
สูตำหนัก เสียงรึบร้อนของทรงซางพลันดังขึ้นด้านหลัง

“ฉางซู”

เขาหันหลังกลับมาตามเสียงเรียก ก่อนพบเข้ากับทรงซางที่
ยืนพิงต้นไม้ใต้แสงจันทร์รา ูปร่างสูงสง่าภายใต้อาภรณ์สีดำ เส้นผม
ดำขลับที่แผ่สยายมัดรวบไปด้านหลังอย่างไม่ใส่ใจ ยามสายลมเย็น
พัดโชยมาทำให้ไรผมบริเวณกรอบหน้าใบกพลิวตามแรงลม

¹ พิธีบรรลุนิติภาวะ จัดขึ้นเมื่อเด็กผู้ชายมีอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์

² ต้นเมเปิ้ล

นางซูไม่ตอบกลับสิ่งใด เพียงเดินเข้าไปหาด้วยท่าที่เคร่งขรึม จากนั้นยกพัดในมือขวาขึ้นแล้วเคาะหน้าผากเขาเบา ๆ “เริ่มร่ายทศเคยบอกเจ้าที่หนแล้วจะให้เรียกข้าว่า ‘ท่านประมุข’ ”

หรงซางแสวงทำเป็นไม่ได้ยิน พลางยกมือจับด้ามพัดซึ่งหยุดค้างตรงหน้าผากของเขาแล้วค่อย ๆ ลูบไปตามด้ามพัด เมื่อสัมผัสข้อนิ้วนางซูได้ จึงรีบกางมือออกแล้วรวบหลังมืออีกฝ่ายมาจับไว้ ใบหน้าประดับรอยยิ้มไร้เดียงสา ทั้งยังเอ่ยขึ้น “นางซู”

นางซูตะลึงไปชั่วขณะ

มือของเด็กคนนี้ใหญ่จนสามารถกอบกุมมือเขาทั้งหมดได้ ตั้งแต่เมื่อใดกัน

เมื่อลองพิจารณาดูอีกหน รากไม้เก่าแก่อายุนับหมื่นปีม้วนขดภายใต้การโอบอุ้มของดินคุณหลุนในแท่นไม้ กิ่งก้านของมันดูดซับพลังจากตะวันและจันทร์รา ลำต้นใต้ดินแข็งแรง กระทั่งสูงเหนือพื้นดินหลายฉี³ ตำแหน่งของหรงซางเมื่อครู่คือหลุมดินคุณหลุนที่เกิดจากรากไม้เปียดต้นขึ้นมา ซึ่งต่ำกว่าพื้นราบถึงยี่สิบชั้น นางซูถึงสามารถเห็นเขาในระดับสายตา ครั้นหรงซางยกเท้าก้าวออกจากหลุม สิ่งที่นางซูเห็นตรงหน้าจึงเป็นเพียงปกเสื้อของอีกฝ่ายที่ปกคลุมด้วยดินทอง

เขาถอยหลังไปครึ่งก้าว พลางชักมือออกจากฝ่ามือหรงซาง พัดที่หมุนอยู่ในมือถูกยึดไว้ด้วยส้นนิ้วและเก็บไว้ที่ข้างลำแขน นางซูยื่นเอามือไปลูบหลัง พร้อมกับเช็ดคางขึ้นเล็กน้อยแล้วมองประเมินบุคคลตรงหน้า

ปีนั้นที่เขาพบกับหรงซาง เด็กหนุ่มมีอายุสี่หมื่นปี

³ หน่วยวัดความยาวของจีนในสมัยโบราณ โดยที่ 1 ฉี ยาวประมาณ 22.7 ถึง 23.1 เซนติเมตร

ริมแม่น้ำหวายยังไม่เที่ยวชอุมเท่าปัจจุบันนี้ ในเวลานั้น เกิดลมพายุรุนแรง น้ำไหลเชี่ยวกรากจากทิศประจิมไปบูรพา สรรพสิ่งตามชายฝั่งที่ไม่ระมัดระวังก็จะถูกพัดพาสูญหายไปตามคลื่น วันนั้นเขาไปเก็บดินที่เขาคุนหลุน ขณะผ่าน ณ ที่แห่งนั้นก็ต้องการหยุดพักสักหน่อย จึงมองจากที่สูงลงมาพบหินสีดำก้อนหนึ่งตั้งอยู่บริเวณน้ำตื้น เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ เลย์รู้ว่าเป็นมังกรน้อยที่นอนขดตัวอยู่ ฉางซูใช้พลังวิเศษค้นหาจิตวิญญาณของมัน และพบว่าอีกฝ่ายได้บำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมนุษย์นานแล้ว เพียงแต่ในเวลาี่ดวงตาทั้งสองปิดอยู่ รวากับดำดิ่งในห้วงนิทรา โดยไม่รับรู้ถึงอันตรายที่ตนกำลังเผชิญ

หากฉางซูไม่เห็นตอนที่สายน้ำไหลผ่านทางมันแล้วนำพาโลहितออกไปทุกครา คงไม่มีทางพบว่าภายใต้เกล็ดสีดำของมันจะเต็มไปด้วยบาดแผล ทันทีที่เห็นคลื่นแม่น้ำโหมกระหน่ำกำลังจะพัดพามันจากไป ฉางซูจึงยื่นมือเข้าไปจับอสุรน้อยแล้วพากลับไปยังวังเยียนหานเพื่อเลี้ยงดูร่วมกับต้นเฟิงนี้

ด้วยความใส่ใจในช่วงแรก บวกกับเขายังมีความอดทนมากพอ จึงพยายามน้ำให้เองกับมือ กระทั่งวันที่สามเจ้ามังกรน้อยยังคงไม่ฟื้น เขาทิ้งมันไว้ที่ลานเรือนแล้วหันหลังกลับ พร้อมใช้หลังมือปิดประตู ก่อนจะจากไปโดยไม่ก้าวก้าวอีก

ผลก็คือก่อนยามไฮ⁴ ในคืนนั้น ตำหนักชื่อชวงถูกคนบุกรุกเข้ามา ฉางซูที่งีบหลับบนเตียงลึมตาขึ้น เขาเห็นเด็กหนุ่มร่างกายเปลือยเปล่า มีดวงตาและเส้นผมดำขลับ มีเขามังกรดุร้ายหนึ่งคู่ประดับที่หน้าผาก กำลังใช้ดวงตาอันไร้ความเกรงกลัวจ้องมองมาที่เขาซึ่งสวมอาภรณ์เพียงครึ่งตัวนอนอยู่บนเตียงด้วยความนิ่งงัน

⁴ ช่วงเวลาดังแต่ 21.00. น. ถึง 23.00 น.

“พีนแล้วหรือ”

เด็กหนุ่มพยักหน้า

“พีนแล้วก็กลับบ้านไปเสีย ตำหนักชื่อขวงไม่เลี้ยงสัตว์วิญญาณ”

เด็กหนุ่มเหลือบตามองไปที่ปกเสื้อของเขา นางชูพลันสะบัดมือ เพียงครู่ร่างกายเด็กหนุ่มก็ปิดคลุมด้วยเสื้อผ้าแพรสีดำปราศจากเข็มขัด ชายเสื้อด้านหลังลากยาวถึงธรณีประตู ส่วนปลายเสื้อยาวกว่าแขนหลายนิ้ว ด้วยความหลวมโพรกนี้...สิ่งสมควรปกปิดกลับไม่สามารถปกปิดสิ่งใดได้เลย

นี่เป็นอาภรณ์ที่ชายคนรองของนางชู ตำหนักบรรทมของพี่รองไม่มีกฎเกณฑ์ข้อห้ามสำหรับเขา ตนจึงไม่คิดอะไรมาก โยนเสื้อคลุมหนึ่งตัวจากในตู้ไปให้เด็กคนนี้แบบส่ง ๆ กลับมิกคิดว่ามันจะใหญ่ถึงเพียงนี้

นางชูคร้านจะจัดการ เขาหลับตาพลางพลิกตัวแล้วเอ่ย
“เรียบร้อยแล้วก็ออกไป”

ภายในห้องกลับมาไร้ความเคลื่อนไหวอีกครั้ง แต่เมื่อผ่านไปครู่ใหญ่ หน้าประตูกลับมีเสียงสวบสาดดังขึ้นเบา ๆ เป็นเด็กคนนั้นที่จับชายเสื้อด้านหลังยกขึ้น จากนั้นพินไว้แล้วถูกรอบกาย เดินเท้าเปล่ามายังทิศทางที่นางชูอยู่ เมื่อถึงข้างเตียงก็ขยับเข้าไปดึงแขนเสื้อนางชูด้วยท่าทางเหมือนแมวป่า

นางชูขำเลียงมอง เขาจึงไม่กล้าเคลื่อนไหวอีก

ยามที่นางชูเก็บสายตากลับ อีกฝ่ายก็ดึงแขนเสื้ออีกครั้ง

นางชูจึงลุกขึ้นนั่งบนเตียง ขาข้างหนึ่งพับเข้าหาตัว อีกข้างงอขึ้น จากนั้นวางศอกลงบนเข่า มือถือพัดเคาะฝ่ามือซ้ายเป็นจังหวะ พลางกอดสายตาดองเจ้าลูกมังกร คล้ายจะคิดคาดโทษใครบางคน

เด็กหนุ่มเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดีก็เม้มปาก หยาดน้ำตาคลอคลองจวนจะร่วง เพียงแต่รอให้นางชูหันมาเห็น

เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายนิ่งเฉย เขาก็เริ่มพับแขนเสื้อขึ้นเรื่อย ๆ
จนถึงส่วนที่เปื้อนโคลนตมซึ่งมีแผลเป็นน้อยใหญ่ที่ยังไม่หายดี

แหวตาฉางชูอ่อนลงหนึ่งส่วน

บัดนี้น้ำตาที่กักเก็บไว้พลันร่วงพาะลง เด็กหนุ่มคว่ำหน้าลง
ข้างขาฉางชู พร้อมทั้งสอดแขนเข้ามาในวงแขนเขา ก่อเนื้อเยื่อขึ้น “เจ็บ”

เมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กหนุ่มจึงได้อยู่ต่อ จนเวลาล่วงเลยไปตาม
หมื่นปี

สอง

นางชูเอ๋ยถามเขา “เจ้ามีนามว่าอะไร”

เด็กหนุ่มส่ายหน้า เขาจึงถามอีกว่าบ้านอยู่แห่งไหนใด เป็นสายเลือดมังกรสังกัดใด

สิ่งที่ถามเด็กหนุ่มไปทั้งหมดล้วนไม่ได้ความอันใด เจ้าตัวรู้เพียงว่าตนเองพบเงรบนโลกนี้มากกว่าสี่หมื่นปี ไม่กี่วันก่อนถูกอสูรยักษ์ข่มเหง โดยมีทันระว้างจึงตกลงไปในแม่น้ำหววย เขาพยายามตะเกียกตะกายขึ้นฝั่ง แต่ก็ไร้แรงหลบหนี เลยนอนนิ่งอยู่ริมน้ำเช่นนั้น

พระราชวังเยียนหานไม่มีแสงแดดตลอดทั้งปี ไม่มีพืชพรรณใด ๆ กำเนิด มีเพียงเฟิงตันเดียวเท่านั้นที่ถือกำเนิด กระนั้นยังคงต้องอาศัยดินจากเขาคุนหลุนจึงสามารถเติบโตขึ้นได้

นางชูมองไปยังดินคุนหลุนที่ฝังกลบเมล็ดต้นเฟิงภายนอกตำหนัก พลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นกล่าวกับเขา “เจ้ามีนามว่าทรงซางก็แล้วกัน”

‘ทรงซาง’ ที่หมายถึงแสงสว่างแห่งความอุดมสมบูรณ์

“ทรงซาง...ทรงซาง” เขายิ้มอย่างไร้เดียงสา พลังขานชื่อ

ตนเองสองรอบ ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงนกภู่อว⁵ โฉบร้องอยู่ด้านนอก
ตำหนัก จึงรีบก้าวเท้าวิ่งออกไป

‘ทรงซาง’ สองคำนี้จึงถูกลืมเลือนไปท่ามกลางการไล่ล่าอัน
แสนสนุกสนาน

ต่อมาฉางซู่บังคับซู่เจี๋ย ดึงปกคอเสื้อเขาเพื่อให้อีกฝ่ายมาที่
หน้าโต๊ะหนังสือ ก่อนจะจับพู่กันจุ่มหมึกสอนให้เด็กหนุ่มเขียนชื่อ
ตนเอง สอนเขาอ่านและศึกษาดำรา

หลังจากที่ทรงซางขานชื่อตนเองได้ ชื่อลำดับสองที่เจ้าตัว
จดจำได้ก็คือฉางซู่

ซึ่งก็เป็นเวลาหลายเดือนต่อจากนั้น เขาถึงรู้ว่าชายผู้เก็บตน
มามีนามว่าฉางซู่

โดยปกติแล้ว ตำหนักชื่อซวงมีน้อยคนนักที่เข้ามาเยี่ยมเยียน
นอกเสียจากสัตว์และนกชนิดต่าง ๆ นูกรุกเข้ามาเป็นครั้งคราว ใน
ทุกวันมีเพียงต้นเฟิงที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วอยู่เคียงข้างเขา ต้นไม้
นั้นไร้เสียง ฉางซู่เองก็ไม่ใช่คนที่ชอบพูดคุย ทว่าเด็กหนุ่มอาศัย
อยู่แค่นี้ตำหนักชื่อซวงยอมเปื้อน่ายเป็นธรรมดา เพียงแต่ผ่านไป
สี่ห้าวัน ตัวเขาก็รู้สึกอ่อนเพลียไร้ชีวิตชีวา แม้ฉางซู่จะไม่พูดไม่จา
ทว่าทุกสิ่งล้วนอยู่ในสายตาเขา

ในวันหนึ่งหลังจากมื้ออาหาร เขานั่งอยู่ที่บันไดหยกหน้าประตู
กำลังใช้มือหนุนศีรษะอยู่ในอาการเคลิ้มหลับ จู่ ๆ ก็มีมวลอากาศ
สีดำพัดเข้ามากลางลานกว้าง ยามเคลื่อนตัวลงมาบนพื้นก็กลายเป็น
รูปร่างขององครักษ์ที่ตัวร่างประดับไปด้วยขนสีนิล ในมือถือกรงนก
ภายในกรงนั้นกักขังนกดูร้ายซึ่งดวงตาของมันเต็มไปด้วยความโกรธ
แค้น

⁵ นกปีศาจในตำนานจีน

นั่นเป็นครั้งแรกที่เขาได้ยินผู้อื่นเรียกขานนางชู
บุคคลผู้นั้นคุกเข่าครวระแล้วกล่าว “ท่านประมุข”

นางชูเงยหน้ามองด้านหน้าโต๊ะในตำหนักหลักบริเวณด้าน
หลังทรงซาง ในเวลาเดียวกันก็ละลายตาจากหนังสือในมือมองไป
ยังบุคคลที่กำลังคุกเข่าอย่างเรียบร้อยที่ลานเรือนพลางเอ่ย “วางไว้
เสีย”

คนผู้นั้นตอบรับคำสั่ง ก่อนจะวางกรงนกลง แล้วกลายเป็น
ควันดำหายไปในพริบตา

ทรงซางกับนกภูฮั่วที่ส่งเสียงร้องในลานเรือนต่างจ้องกันไปมา
เขาหันกลับไปมองบุคคลภายในตำหนักอย่างกระตือรือร้น

นางชูย้ายสายตากลับไปที่หนังสือในมือมานานแล้ว เจ้ามังกร
น้อยจึงนั่งลงบนพื้น ยามแหงนหน้าขึ้นก็เห็นเพียงกวาน⁶ หยกขาว
ซึ่งสวมอยู่บนศีรษะนางชู

เพียงไม่นานนางชูก็เอ่ยเนิบ ๆ โดยไม่ละลายตาจากหนังสือ
ที่อ่าน “ข้าให้เจ้า เอาไปเล่นเถอะ”

เขาเปล่งเสียงอย่างดีอกดีใจ กระโดดโลดเต้นไปที่ลานกว้าง
และหยิบกรงนกขึ้นมา ยังไม่ทันเข้าใจถึงคำว่า ‘ท่านประมุข’ ก็หันเห
ความสนใจไปที่สิ่งอื่นแล้ว

นับแต่นั้นก็มีคนมาเยือนตำหนักชื่อขวงเป็นครั้งคราว ไม่ว่าจะ
จะเป็นบุรุษหรือสตรี หรือกระทั่งไม่ใช่บุรุษและสตรี พวกเขาล้วน
ครวระและคุกเข่าต่อหน้านางชู พร้อมเรียกขานว่าท่านประมุข จาก
นั้นนำเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นในโลกภายนอกมารายงาน

สิ่งที่ได้ยินบ่อยครั้งเห็นจะเป็นคำพูดประเภท ‘สวรรค์’ ‘ใจมิติ’
‘บาดเจ็บล้มตาย’ ‘เกลี้ยกล่อมให้ยอมแพ้’ นางชูไม่ได้ให้ลึกลึกลงที่จะ

⁶ เครื่องประดับสำหรับครอบมวยผมของบุรุษในสมัยโบราณของจีน

หรือเรื่องน้อยใหญ่ต่อหน้าเขา ส่วนใหญ่เด็กหนุ่มมักจะนั่งชันเข่า เล่นกับนกอยู่ข้าง ๆ อย่างเหม่อลอย เพียงแค่วันที่ได้ยินชื่อ 'เสวียน-หลังตั้งจวิน'⁷ แห่งแดนสวรรค์เท่านั้นที่ทำให้เขาหยุดชะงัก ทว่าเมื่อ บุคคลภายนอกมองเข้ามาก็คิดแค่ว่าเขาเพียงใจลอยเท่านั้น

ทรงซางไม่เรียกฉางซู่ว่าท่านประมุข ในเมื่อทุกคนต่างเรียก ขานอีกฝ่ายว่าประมุข เขาจึงไม่เรียกเช่นนั้น หากวันใดไม่มีใครในโลกนี้ให้ความเคารพฉางซู่ในฐานะท่านประมุข เขาถึงจะเรียกขาน อีกฝ่ายด้วยคำนั้น เด็กหนุ่มไม่รู้เช่นกันว่ามันเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ที่ ตนนี้ก็จะแตกต่างจากคนทั้งโลกในสายตาฉางซู่

ตำหนักชื่อซวงเจียบเหงามาหลายวัน ในที่สุดก็มีแขกที่ไม่ได้ รับเชิญมาเยือน

คนผู้นั้นเข้ามาในตำหนักโดยมิได้มีการรายงานล่วงหน้า ลักษณะท่าทางดูเย่อหยิ่ง ในมือถือสัตว์ป่าที่เพิ่งล่ามาได้และสุราสอง ขวด เดินอย่างมั่นใจไปยังห้องวาราชการของฉางซู่ ทั้งยังไม่ แม้แต่จะเคาะประตู

ยังไม่ทันเห็นผู้มาเยือนก็ได้ยินเสียงหัวเราะนำมาก่อนแล้ว เสียงฝีเท้ายังอยู่ห่างออกไปหลายฉือ กระนั้นคำทักทายกลับดังไกล มาถึงในตำหนัก

“ฉางซู่น้องรัก ได้ยินว่าเมื่อไม่นานมานี้เจ้ารับงูน้อยมาเป็น สัตว์วิญญูณ วันนี้นำจึงนำอาหารและสุรารสเลิศมาต้อนรับโดย เฉพาะ ให้พี่ชายได้ยลโฉมมันสักหน่อยเถิด”

ทันทีที่ประโยคคำพูดสิ้นสุดลง สิ่งแรกที่ทรงซางมองเห็นคือ รองเท้าหนังกวาสสีดำคู่หนึ่งเหยียบย่างเข้ามาที่หน้าประตู โดย รองเท้าคู่นั้นห่อหุ้มท่อนขาเรียวยาวของผู้มาเยือนเอาไว้ เมื่อได้มอง

⁷ คำเรียกยกย่องเทพเจ้า

ขึ้นไปก็พบว่าช่วงเวลาดังนั้นมีดาบเหล็กนิลห้อยอยู่หนึ่งเล่ม แขนเสื้อเป็นแบบผูกเชือก ผ่าลายปักสีดำทั้งตัวมองดูแล้วคล้ายกับเนื้อผ้าที่นางชูคลุมให้เขาในวันแรกที่พบกัน รูปร่างอีกฝ่ายหล่อเหลายิ่งนัก แตกต่างจากนางชูที่ดูสุภาพอ่อนโยน บุรุษผู้นี้กลับดูดุเดือดตรงไปตรงมาราวกับดาบแหลมคมอันทรงพลัง ดวงตาสดล้าลึกคู่นั้นยิ่งขับให้สันจุมุกโดดเด่นกว่าเดิม ประกอบกับดวงตาสีอ่อน พอยิ้มออกมา ก็ให้ความรู้สึกเยือกเยิ่งและสง่างาม ดูเป็นพวกบุรุษเจ้าสำราญ

ที่แท่นามของท่านประมุขก็คือนางชู

“พี่รอง” นางชูปิดหนังสือและลุกขึ้นนั่งตัวตรงกล่าวทักทาย “หยุดพูดจาเหลวไหลได้แล้ว”

ต่อมาเขาจึงส่งสัญญาณให้ทรงชางลุกขึ้น แล้วเอ่ยกับอีกฝ่าย “ท่านผู้นี้คือฉือซางจวิน⁸ นามฉางเจวี่ย”

ทรงชางได้ยินดังนั้นก็ก้มหน้าด้วยรู้สึกต่ำต้อยเล็กน้อย เขาแต่มองดูเท้า แสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน

“นี่คือคุณน้อยตัวนั้นหรือ” ฉางเจวี่ยหัวเราะอย่างถูกใจ พลงตบไหล่เด็กหนุ่ม ทรงชางพยายามเอียงตัวหลบ ทว่าเร็วไม่เท่าอีกฝ่าย จึงไม่สามารถหลบหลีกพ้น

นางชูไม่ตอบ เพียงหยิบพัดจากโต๊ะแล้วเดินออกไปนอกตำหนัก ปล่อยให้ผู้อาวุโสกับเด็กหนุ่มยืนประจันหน้ากันอยู่ภายในห้อง

ทรงชางมองตามนางชูที่เดินออกไปไกล ทว่าตนเองยังถูกฉางเจวี่ยตรึงไว้ที่เดิม แม้พยายามหลบหลีกแต่ก็ไม่เป็นผล ในอกเต็มไปด้วยความน้อยใจที่นางชูไม่สนใจไยดีตนเช่นนี้ เมื่ออารมณ์เหล่านั้นเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จึงตะโกนออกไปสุดเสียง “นางชู!”

แผ่นหลังของคนที่เดินจากไปโดยไม่หยุดฝีเท้าพลันชะงัก

⁸ ชื่อเรียกของผู้ที่มีสถานะสูงหรือเป็นที่เคารพ

เพียงแต่ไม่นานก็กลับมาทำที่เช่นเดิม ก้าวเดินต่ออย่างเยือกเย็น
สิ่งที่หลงเหลือในครรลองสายตาของหญิงงามมีเพียงเงาอันไหววูบ
ของปลายแขนเสื้อที่พลิ้วสะบัดเป็นครั้งสุดท้าย

“ช่างสมกับเป็นบุคคลที่นางชูสั่งสอนมาไม่ผิดแน่” นางเจวีย
โน้มตัวลงพูดเข้าหยา “ไม่รู้ระเบียบกฎเกณฑ์ใดๆ เลยสักนิด ‘นางชู’
สองคำนี้เจ้าเรียกขานนามออกมาตรงๆ ได้หรือ”

หญิงงามสะบัดไหล่ไปมา แต่ก็ไม่อาจหลุดพ้นฝ่ามือใหญ่ซึ่ง
แข็งดุจหินบนไหล่ไปได้ จึงแค่นเสียวเย็นชาแล้วหันหน้าหนีไม่สนใจ
นางเจวีย จากนั้นตะโกนเรียก “นางชู!” ด้วยน้ำเสียงคับข้องใจ ทว่า
แตกต่างจากสีหน้าท่าทางราวกับคนละคน

ในที่สุดก็มีเสียงตะโกนอันแสนเย็นชาดังมาจากลานเรือน
“พี่รอง”

“รู้แล้วๆ ข้าไม่แก้งเจ้าแล้วก็ได้” ทันททีนางชูทักท้วง นางเจวีย
จึงปล่อยมือแล้วบิบบกั้มหญิงงาม ทั้งยังผลักเขาออก “ไป! ลุงรองจะ
พาเจ้าไปกินอาหารอร่อยๆ”

หญิงงามได้โอกาสจึงรีบวิ่งอย่างสุดกำลังไปทางนางชู จากนั้น
ยืนหลบอยู่ข้างกายเขาไม่ยอมขยับ พลางเอียงหน้าไปทางนางชูให้
เขาเห็นรอยแดงที่ตนเพิ่งถูกนางเจวียบิบบกั้มเมื่อครู่

นางชูกวาดสายตามองแล้วดันหญิงงามไปด้านหลัง จากนั้น
มองบุคคลที่กำลังเดินออกมาจากตำหนักอย่างเบิกบาน ทั้งยัง
ผิวปากไปด้วย

“เรียกเขาว่าหญิงงาม” นางชูเอ่ย “เขาคือคนในตำหนักของข้า
แม้เป็นพี่รองก็ควรระมัดระวังพฤติกรรมบ้าง”

สาม

ในวันนั้นฉางเจี๋ยยกกองไฟด้านนอกตำหนัก เสียบเนื้อสัตว์ป่าลงบนไม้แล้วนำไปย่าง เพียงไม่นานกลิ่นเนื้ออย่างหอมฉุยก็ตลบอบอวลทั่วตำหนักชื่อซวง

ยามนี้เนื้อถูกย่างจนน้ำมันไหลเยิ้มไปทั่วทั้งไม้ จากนั้นฉางเจี๋ยก็นำเครื่องปรุงสีชาวด่างจากโลกมนุษย์โรยลงไป ดึงดูดเหล่าปีศาจน้อยซึ่งอยู่บริเวณรอบ ๆ ให้มาเกาะข้างกำแพงลานเรือน สะโงกหน้ามาดูและบินวนเวียนอยู่เช่นนั้น

ฉางซูไม่เอายากอาหารนัก ปกติเขาจะกินอาหารรสชาติอ่อนหากไม่ใช่เพราะทรงขางมาที่ตำหนักชื่อซวง และคิดว่าเด็กหนุ่มควรต้องกินอาหารบำรุงร่างกายให้มากที่สุดเสียหน่อย ตนที่เป็นปีศาจอายุเกือบแสนปี การกินอาหารสามมื้อต่อวันล้วนเป็นแค่เพียงงานอดิเรกโดยพื้นฐานเขาไม่มีความปรารถนาเพื่อให้ตนเองอึดท้องเลย

ทว่าในเวลานี้ เจ้าขุนน้อยได้ถูกเนื้อสัตว์ของอร่ามที่ฉางเจี๋ยย่างอยู่ตรงหน้าดึงดูดจนดวงตาเป็นประกาย เขาเงินอายเกินกว่าจะขอมันจากคนตรงหน้าที่เพิ่งตกเตียงด้วยเมื่อครั้งวันที่ผ่านมา จึงได้แต่กลิ่นน้ำลายและซุกตัวอยู่ข้าง ๆ ฉางซู คอยมองดูฉางเจี๋ยกินเนื้อ

อย่างอย่างมีความสุข

นางชูยกสุราขึ้นดื่ม พลังเหลือบมองนางเจวียที่กำลังกินอาหารด้วยความเอร็ดอร่อย แล้วยื่นมือไปด้านหลังผู้เป็นพี่ชาย

นางเจวียเอ่ยขึ้น “เจ้าอยากกินหรือ”

“ไม่กิน”

นางเจวียถามต่อทั้งที่รู้คำตอบ “แล้วเจ้าจะอยากได้ไปทำไม”

นางชูไม่พูดอะไร แต่ยังคงยื่นมือไปตรงหน้านางเจวีย

“โอ...” นางเจวียทำท่าทางเข้าใจขึ้นมาพลัน จึงเบนสายตาไปมองหน้าทรงขางแล้วพูดขึ้นด้วยรอยยิ้ม “ไม่ให้”

นางชูกล่าวตำหนิซ้ำ ๆ “ทุกครั้งที่มาตำหนิข้อขวงของข้า หากมีไข่มากินก็มาดื่มจนละเหาะไปหมด ขวดสุราและจานวางเกือบนทั่วพื้น ไม่ใช่ข้าหรือที่เก็บกวาด คิดว่าที่นี้มีไว้ให้ท่านมาอุ่นวยโดยไร้ประโยชน์”

“ตระหนี่! เจ้าช่างตระหนี่ยิ่งนัก!” นางเจวียสะบัดมือ ก่อนหยิบมีดสั้นบนโต๊ะมาหั่นเนื้อเสียบไม้ที่เป็นเนื้อติดมันออกเป็นชิ้นขนาดเท่า ๆ กันแล้ววางลงบนจาน จากนั้นหยิบจานวิ่งไปยังด้านหลังนางชู เขาขวางอยู่ตรงหน้าทรงขางพลังเอ่ย “เรียกข้าว่าลุงรองสิ แล้วข้าจะให้เจ้า”

ทรงขางจ้องมองเนื้อบนจานพลังกลืนน้ำลาย จากนั้นหันหน้าหนีไปอีกด้านโดยไม่พูดไม่จา

นางชูแย่งจานแล้วส่งให้ทรงขาง เด็กหนุ่มกำลังจะรับไป ทว่านางชูกลับกระซิบเบา ๆ “ขอบคุณลุงรองเสีย”

ทรงขางนึกขัดใจ เหตุใดนางชูเรียกนางเจวียว่า ‘พี่รอง’ พอเป็นเขาก็กลับให้เรียก ‘ลุงรอง’ โดยลดชั้นให้ตนเป็นคนละรุ่นกันเช่นนี้ หากในวันหน้า...

หากในวันหน้าจะเป็นอย่างไร ทรงขางเองก็ไม่อาจบอกได้

คำพูดของนางชูเป็นสิ่งที่ห้ามฝ่าฝืน หรงซางจึงก้มศีรษะลง
ก่อนพูดอย่างไม่เต็มใจ “ขอบคุณลุงรอน”

ยามค่ำคืน จันทราลอยเด่นอยู่กลางนภา ฉางเจวียตี๋มจน
เมามาย สุดทำยใช้สองนิ้วเกี่ยวขวดสุราเดินชนวนเซอออกจากตำหนัก
ชื่อซวงไป ปากก็ร้องเพลงพื้นเมืองของเผ่าปีศาจที่หรงซางฟังไม่
เข้าใจ เป็นจริงดังคำกล่าวของนางชู...ฉางเจวียทิ้งภาชนะด้านหลังไว้
และทะเล่ไปทั่วพื้นโดยไม่สนใจจะจัดการ

เขามองยังทิศทางที่อีกฝ่ายจากไปอย่างเหม่อลอย ในใจรู้สึก
แปลก ๆ เห็นได้ชัดว่าฉางเจวียและนางชูต่างผลัดกันดื่มในปริมาณ
เท่า ๆ กัน เมื่อพิจารณาจากขวดสุราที่เกลื่อนกลาดไปทั่วพื้น ผู้เป็น
พี่รองคนนั้นนับว่าดื่มเก่งไม่แพ้กัน

ฉางเจวียเมาจนครองสติไม่อยู่ แล้วเหตุใดใบหน้าของนางชู
ถึงไม่มีอาการมึนเมาเลยแม้แต่น้อย กลับยังสามารถเก็บกวาดจอก
สุราและจานที่ฉางเจวียทิ้งไว้บนลานเรือนได้อย่างใจเย็น

ขณะที่จิตใจกำลังล่องลอย หรงซางมิได้รู้เลยว่านางชูนั่นยืน
จับโต๊ะประคองตัวอยู่ข้างหลังเขามานานแล้ว

ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงนางชูดุขึ้น “กินอ่อมแล้วก็ไปล้างหน้าเข้า
นอน มาเหม่อลอยอะไรตรงนี้ จะนั่งจนบรรลुरुกรรมเลยหรือ”

หรงซางตกใจรีบหันกลับไปอย่างงุนงง เขารู้สึกว่านางชูอารมณ์
ไม่ค่อยดี แต่มีรู้ว่าควรจะทำอะไรเป็นการปลอบเขา จึงเอ่ยอย่าง
กล้า ๆ กลัว ๆ “นางชู...”

นางชูลดสายตาลงและโน้มตัวไปเก็บจานอีกครั้ง สุดทำยก็ถือ
จอกสุราด้วยมือทั้งสองแล้วเดินเข้าไปยังห้องครัวเล็ก ท่ามกลาง
แสงจันทร์ส่องกระทบเงาบุปผา หรงซางรู้สึกว่ามีเท้าของนางชูใน
คำคืนนี้ดูไร่น้ำหนักเล็กน้อย

เมื่อเห็นนางชูหยาเข้าไปในห้องครัวเล็กถึงได้สติขึ้นมาพลัน หลังจากรีบวิ่งไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว เขาก็มุดเข้าไปในผ้าห่มอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว หากรอให้นางชูทำความสะอาดเสร็จแล้วเขายังไม่ขึ้นเตียง การจะนอนกับนางชูคงไม่ง่ายขนาดนั้น

เขาได้ยินเสียงความวุ่นวายด้านนอกตำหนักอยู่ครู่ใหญ่ คาดว่าเป็นเสียงของนางชูที่กำลังล้างจานชามที่เก็บเสร็จแล้ว จากนั้นก็น่าจะไปห้องอาบน้ำเพื่อชำระกายเปลี่ยนเสื้อผ้า รอจนเสียงฝีเท้าค่อย ๆ เข้ามาใกล้ตำหนักบรรทม ทรงซางจึงหลับตาลงอย่างคุ่นชิน แสร้งหลับเหมือนตายเช่นที่เคยทำเป็นประจำ

หากเป็นวันปกติ นางชูย่อมต้องจับเขาโยนลงบนพื้นอย่างแน่นอน จากนั้นก็รีบไล่เขากลับตำหนักรอง ถึงยามนั้นเขาจะฉวยโอกาสตอนที่อีกฝ่ายเปิดผ้าห่มเพื่อนอนลงแล้วมุดเข้าไปในอ้อมกอดก่อนจะปีนขึ้นไปนอนข้างหมอนของเจ้าตัว เป็นเช่นนี้หลายหน รอจนนางชูคร้านจะจัดการกับเขา ท้ายที่สุดตนก็สามารถนอนข้าง ๆ คนผู้นี้ตลอดทั้งคืนได้

ทุกคำคืนที่ถูกขับไล่ก็เป็นอย่างนี้ ระวังเขากับนางชู คนหนึ่งเพียรพยายามปีนขึ้นเตียง ส่วนอีกคนเพียรพยายามจับโยนลงมา ทั้งสองต่างไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย

ราตรีนี้กลับต่างออกไป

นางชูยังคงสวมชุดขาวลายเมฆาและเสื้อตัวในเช่นเคย ดูเหมือนเพิ่งสระผมเสร็จจึงปล่อยสยายเคลือบาขณะเดินอย่างเชื่องช้ามาข้างเตียง

ทรงซางเปิดเปลือกตาขึ้นเล็กน้อย จึงบังเอิญสบเข้ากับสายตาเรียบเฉยของนางชู

เขาเตรียมพร้อมที่จะถูกดึงคอเสื้อแล้วโยนไปไว้ข้างเตียงแล้ว ชายผู้นั้นกลับคร้านจะสนใจตน ทำเพียงกอดสายตามองสำรวจเขา

หนึ่งรอบแล้วสะบัดมือเพื่อดับไฟ จากนั้นเลิกผ้าห่มเอนกายลงนอนข้างเขา ไม่นานสิ่งที่หลงเหลืออยู่ข้างหูก็มีเพียงเสียงลมหายใจเข้าออกอย่างสม่ำเสมอ

ยามนี้เขาเพิ่งเข้าใจว่าฉางซูมาแล้ว

ทรงขางลุกขึ้น ใช้ประโยชน์จากแสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาผ่านหน้าต่างเพื่อปลดปล่อยความกล้า สังกะตฤปิโฉบชายผู้นี้อย่างละเอียด

ดูเหมือนเขาจะไม่เคยจ้องมองฉางซูอย่างใกล้ชิดเพียงนี้มาก่อน ทุกครั้งที่ลอบมองฉางซู ตนก็ราวกับมีสิ่งกระตุ้น แค่มองดูชั่วขณะก็มักจะตื่นตระหนก รีบเก็บสายตากลับแล้วขมวดคิ้ว แสร้งทำเป็นยุ่งกับบทเรียนที่ฉางซูมอบหมายให้อย่างไม่กล้าล้ำเส้นแม้แต่นิด

วังเยียนหานดูเหมือนมีต่างอะไรจากโลกมนุษย์ มีช่วงเวลาที่มีฟ้ามืดและสว่าง ทุกคำคืนล้วนมีจันทร์ลอยเด่นบนนภา เพียงแต่ไร้ซึ่งแสงแดด ฉางซูมีอุปนิสัยไม่ชอบเดินไปไหนมาไหนสักเท่าไร ทรงขางจึงคิดว่าด้วยเหตุนี้ ผิวพรรณและริมฝีปากของอีกฝ่ายจึงมักจะซีดเซียวไร้สีสัน เวลาสัมผัสมือเขาก็เย็นไม่ต่างจากอิฐเขียวและบันไดหยกนอกตำหนักพวกนั้นเลย

ยามนี้เขากำลังหลับไหล ดวงตาทั้งสองอยู่ใต้เปลือกตาที่บางจนสามารถมองเห็นเส้นเลือดเขียวจาง ๆ ทั้งยังเคลื่อนไหวไปมาเป็นครั้งคราว ส่งผลให้แพขนตาขยับตามไปด้วยเล็กน้อย คืนนี้ฉางซูงดงามมาก อาจเป็นเพราะสุราที่ดื่มเข้าไป ในที่สุดใบหน้าเขาก็มีเลือดฝาดแดงเรื่อ ไม่นานว่าอุณหภูมิในร่างกายของอีกฝ่ายก็จะ...

เมื่อคิดเช่นนั้น ทรงขางกลับไม่เข้าใจว่าเหตุใดหัวใจตนถึงเต้นรัวตุ้กตุ้กกลอง

เขาเลียริมฝีปาก จากนั้นขยับตัวขึ้นเล็กน้อย ก่อนจะเข้าไปใกล้ใบหูฉางซู พลังเอ่ยเรียกเสียงเบา “ฉางซู”

เมื่ออยู่ใกล้เกินไป ไอร้อนจากลมหายใจจึงกระทบใบหูนางชู
ทว่ามีเพียงหูซ้ายของอีกฝ่ายที่ขยับเล็กน้อย ตัวเขากลับยังไม่ตื่น

ดูท่าจะเมาจริง ๆ

ทรงซางเก็บซ่อนความคิดบางอย่างที่ตื้อตันขึ้นในใจเขา อาศัย
ความโชคดียิ่งมีมือออกจากผ้าห่ม ยื่นนิ้วแตะลงบนสันจมูกของนางชู
แล้วค่อย ๆ ลากลงมาตามสันจมูก ไล่ไปยังปลายจมูก และเกือบจะ
ถึงริมฝีปากของนางชู

“นับวันช่างไร้กฎระเบียบจริง ๆ”

นิ้วของทรงซางพลันถูกจับไว้ เขารู้สึกหัวใจหยุดเต้นไปชั่วขณะ
จึงคิดจะเอาชีวิตรอดโดยการชักมือกลับ แต่ในขณะที่เร่งรีบอยู่นั้น
กลับเผลอสบเข้ากับดวงตากล้ำประกายประดุจบ่อน้ำลึกของนางชูเข้า

“ผู้ใดมอบความกล้านี้แก่เจ้า ถึงกล้าเรียกข้าว่านางชู”

ทรงซางรับรู้ได้ถึงเสียงที่ตั้งอยู่ข้างหู เขามองเห็นเพียงริม
ฝีปากที่ขยับของคนด้านล่าง ทว่าไม่ได้ยินว่าอีกฝ่ายเอ่ยอันใด ทั้งยัง
อาจจับใจความได้เพียงไม่กี่คำ

“เรียกข้าว่าท่านประมุข”

สี่

ทรงซางกำลังคิดหาคำแก้ตัวในใจซ้ำแล้วซ้ำเล่า ทว่าผู้ใดจะรู้ ทันทีที่ฉางซูเอ๋ยจบ เขากลับหลับตาลงอย่างรวดเร็ว เข้าสู่ห้วงนิทราอีกครั้ง โดยที่ฝ่ามือยังคงกุมนิ้วทรงซางเอาไว้

เด็กหนุ่มยังคงอยู่ในอาการตกใจ ค่อยๆ ซักนิ้วออกจากมือฉางซูทีละนิด จากนั้นห่มผ้าให้เขาแล้วนอนลงอย่างเชื่องช้าโดยไม่กล้าบริภาษ กระนั้นในหัวกลับคิดสับสนวุ่นวาย ใจเต้นรัวไม่หยุด

เขาไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนเองถึงได้ลนลานยามที่ฉางซูตื่น เหมือนกลัวว่าอีกฝ่ายจะค้นพบอะไรบางอย่าง ทว่ากลับมีอาจเอ๋ยได้ว่าฉางซูจะค้นพบสิ่งใด

เมื่อคิดตรองดูแล้ว เขาจะไม่ยอมปล่อยให้โอกาสตอนที่ฉางซูเมามายไปง่ายๆ คิดว่าหากตนไม่ทำอันใดเลยคงน่าเสียดายยิ่งนัก ฉะนั้น...เขาจึงกัดฟัน

พุ่งเข้าไปในอ้อมอกฉางซูแล้วกอดเขาไว้ พลังหลับตาลงพร้อมทั้งยึดคอรอให้อีกฝ่ายตื่นขึ้นมาแล้วเตะเขาออกไป

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ตนจะไม่ยอมปล่อยให้เด็ดขาด คาดไม่ถึงว่าหนี่ฉางซูจะหลับสนิท ต่อให้เขาประพடுத்தัวไม่เหมาะสม

เพียงใด เจ้าตัวก็ไม่มีท่าทีตอบสนองแม้แต่น้อย

ทรงฆางนอนหลับอย่างสบายใจในอ้อมกอดนางชู พลังคิดว่าคืนนี้ตนเองได้กำไรมหาศาล

เช้าวันรุ่งขึ้นฉางชูรู้สึกหายใจไม่ออก รวากับโดนกดทับจนต้องล้มตาคืน

ทรงฆางอายุยังน้อย พลังตะบะจึงตื่นขึ้น เมื่อร่างกายและจิตใจตกอยู่ในสภาวะไร้การป้องกัน ทำให้ไม่สามารถกักเก็บตัวตนที่แท้จริงได้ มักจะเผยรูปลักษณะปีศาจออกมาเล็กน้อยเสมอ

ฉางชูมองศีรษะที่ซุกเข้ามาตรงอกตน ยามนี้อีกฝ่ายกำลังหลับใหล มีเขามังกรสองคู่ดันอยู่ใต้คาง จึงทำได้เพียงพยายามมองลงต่ำเพื่อดูว่าอะไรที่รัดเขาจนไม่อาจขยับตัวได้

ร่างส่วนใหญ่ของทรงฆางพาดอยู่บนลำตัวนางชู แขนทั้งสองข้างโอบกอดเอวเขาแนบแน่น ไม่รู้ว่าตั้งแต่เมื่อใดที่หางมังกรโผล่ขึ้นมาแล้วถูไถกับกางเกงฉางชูจนมันเลื่อนไปถึงใต้หัวเข่า ขาสองข้างยังถูกหางอีกฝ่ายพันแน่นจนเกือบรวมเป็นหนึ่งเดียว พุดอย่างชัดเจนก็คือ หางนั้นพันตั้งแต่ต้นขาไปจนถึงข้อเท้า และปลายหางก็แนบชิดฝ่าเท้าฉางชูอีกด้วย

ขณะหลับทรงฆางเผลอใช้เกล็ดมังกรลูบไล้ผิวของฉางชูโดยไม่รู้ตัว ปีกมังกรบริเวณต้นหางสะบัดไปมาเป็นครั้งคราว คอยเกาหลังเท้าของเขาเบา ๆ

ฉางชูถอนหายใจ พลังยื่นมือข้างหนึ่งมาจัดการกับร่างอสุรแทนทรงฆาง จากนั้นอ้อมขึ้นไปวางบนเตียงเช่นปกติ หลังห่มผ้าให้อีกฝ่ายก็ปิดม่านเตียงลงแล้วลุกไปเปลี่ยนอาภรณ์

กระทั่งทรงช้างต้นก็เป็นเวลากลางวันแล้ว เมื่อเขาล้างหน้าเสร็จ จึงเดินโซเซออกมายังลานหน้าเรือน ก่อนพบกับนางชูที่กำลังนั่งอ่านหนังสือและดื่มชาอยู่บนตั่งหิน

“ตื่นแล้วหรือ”

ทรงช้างพยักหน้า

“นอนพอแล้ววี”

“พอแล้ว” เขายิ้มร่าเริง พลางวิ่งเข้าไปทำท่าทางเหมือนจะกอด ทั้งยังร้องเรียกเสียงยาน “นางชู!”

อีกเพียงนิดเด็กหนุ่มก็จะได้กอดนางชู ทว่ากลับถูกอีกฝ่ายใช้สองนิ้วยันหน้าผาก ผลักทรงช้างออกห่างหนึ่งฉีก

ทรงช้างคลึงหน้าผากบริเวณที่โดนนางชูใช้นิ้วจิ้มจนเจ็บ ก่อนพิมพ์่าอย่างน้อยใจ “นางชู”

ลูกไม้นี้ใช้กับคนตรงหน้าไม่ได้ผล ปีศาจผู้เด๋มานั่งดื่มชาจนหยุดสุดท้ายบนตั่งหินอย่างไม่สะทกสะท้าน จากนั้นลุกขึ้นสะบัดแขนเสื้อแล้วใช้พัดตีไปที่ไหล่เขาขณะเดินผ่านด้านข้าง “ตามข้าเข้ามา”

เขาเดินตามหลังอีกฝ่ายไป เมื่อเห็นนางชูหยุดที่หน้าคั่นช่องทองแดงในห้องนอน จึงเดินเข้าไปนั่งอย่างรู้หน้าที่

พระราชวังเยียนหานมีข้ารับใช้มากมาย เพียงแต่นางชูไม่ชอบอยู่ท่ามกลางคนจำนวนมาก กิจวัตรส่วนใหญ่เขาสามารถทำเองได้โดยไม่จำเป็นต้องเรียกคนมาช่วย เว้นแต่เรื่องน้อยใหญ่ที่เกี่ยวข้องกับทรงช้าง เช่นล้างหน้าหิวผมและเรื่องอาหาร ซึ่งจะสั่งให้ข้ารับใช้มาดูแลในตำหนักชื่อชวงทุกวันตามเวลาที่กำหนด

ปกติเวลานี้ควรมีสาวใช้เตรียมของใช้จำเป็นคอยอยู่นอกตำหนัก รอให้เขาตื่นแล้วเข้ามาคอยผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าและเกล้าผมให้ วันนี้เจ้าตัวกลับวิ่งออกไปหานางชูก่อน นิสัยที่ปมเพาะชวงหลายวันมานี้เลื่อนหายหมดสิ้นในพริบตา บัดนี้ยามเห็นนางชูยืนอยู่ด้าน

หลังเขา กลับเพิ่งนึกขึ้นได้ คาดว่าวันนี้อีกฝ่ายคงให้ตนนอนอย่าง
เพียงพอ ถึงสั่งให้บรรดาคนดูแลถอยออกไปแต่เข้าตรู่

หาได้ยากที่นางชูจะกล้าฝ่าฝืนให้เขาด้วยตัวเอง หรงซางจึงทำตัว
ว่านอนสอนง่าย นั่งตัวตรงหน้าคั่นช่อง พลังมองนางชูที่ก้มหน้า
ก้มตาจัดการผมให้อย่างระมัดระวังผ่านบานคั่นช่องโดยไม่กะพริบตา

เมื่อรวบมวยผมเสร็จ นางชูก็หยิบแถบผ้าผูกผมออกจากแขน
เสื้อแล้วค่อย ๆ บรรจงผูกให้เขาพลังเอ่ยถาม “แน่นไปหรือไม่”

“ไม่แน่น”

“หลวมไปหรือไม่”

“ไม่” หรงซางยกมือขึ้นลูบมวยผมตน ถือเป็นโอกาสสัมผัสมือ
นางชูเล็กน้อย จากนั้นยิ้มแล้วพูด “นางชูทำให้ กำลังดีเลย”

อีกฝ่ายกลับไม่เอ่ยสิ่งใด เดินไปอีกฟากหนึ่งและหยิบชุดใหม่
ที่พาดอยู่ข้างเครื่องหอมส่งให้หรงซางพลังกล่าว “ในช่วงไม่กี่วันมานี้
ข้าสังเกตเห็นว่าเจ้าดูเหมือนจะสูงขึ้นอีกนิดแล้ว จึงสั่งคนตัดชุดใหม่
ให้ ลองสวมดูว่าพอดีตัวเจ้าไหม”

การแปลงกายของเผ่ามังกรไม่ใช่เรื่องง่าย มักช้ากว่าปีศาจ
ธรรมดาหลายหมื่นปี แต่เมื่อบำเพ็ญเพียรจนกลายเป็นมนุษย์แล้ว
ไม่ว่าจะเป็นสติปัญญาหรือรูปร่างหน้าตา จากเด็กเล็กก็ล้วนกลายเป็น
เป็นคุณชายเจ้าเสน่ห์ได้อย่างรวดเร็ว

หรงซางเปลี่ยนชุดใหม่อย่างมีความสุข ไม่สนใจว่านางชูจะยัง
ยืนอยู่ด้านข้าง เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วหันกลับไป ถึงพบว่า
อีกฝ่ายออกไปรอเขาที่นอกตำหนักนานแล้ว

เขาวิ่งออกไปข้างประตู ก่อนเห็นนางชูยืนเอามือไพล่หลัง
หันหลังให้ ไม่รู้ว่ากำลังคิดอันใดอยู่

“นางชู”

อีกฝ่ายหันกลับมาตามเสียงเรียก เมื่อเห็นหรงซางแต่งตัว

เรียบร้อยแล้วจึงพยักหน้า จากนั้นใคร่ครวญเพียงไม่นานก็พูดขึ้น
 “ต่อไปยามอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า หากมีคนอยู่รอบข้าง ควรหลบ
 เลี่ยงบ้าง”

“อ้อ” เขาตอบรับคล้ายจะเข้าใจ แต่ก็ไม่เข้าใจ ทั้งยังเอ่ยถาม
 “เช่นนั้นนางชูล่ะ”

“อะไร”

“ข้าต้องหลบเลี่ยงนางชูด้วยหรือ”

“ใช่แล้ว” นางชูเอ่ย “เว้นเสียแต่แต่งงานเป็นสามีภรรยากัน
 แม้กระทั่งพ่อแม่หรือญาติพี่น้อง เมื่อถึงวัยเท่าเจ้า หากกระทำเช่นนี้
 ต่อหน้าผู้อื่น ล้วนไม่เหมาะสมทั้งสิ้น”

“เช่นนั้นข้าจะแต่งงานเป็นสามีภรรยา กับนางชู”

นางชูได้ยินก็ถึงกับตะลึงไปชั่วขณะ เขาเดินไปข้างหน้า ยกพัด
 ขึ้นเคาะหัวทรงซางอย่างแรง ในดวงตามีประกายโกรธกริ้วบางเบา
 ขณะตวาดออกไป “บังอาจ!”

ห้า

ทรงซางแทบหลังน้ำตาเนื่องจากถูกฉกชิงซูตีไปเมื่อครู่ แต่เมื่อเงยหน้าขึ้นแล้วเห็นสีหน้าเคร่งขรึมของอีกฝ่าย ไหนเลยจะกล้าพูดประโยคนั้นซ้ำอีกหน

ฉกชิงซูสั่งสอนเสร็จก็หันหลังเดินไปยังลานด้านนอก ชุดชาวเบาบางบนตัวเขาพลั่วสะบัดอย่างสง่างาม นับจากนี้ไป ภาพนี้คงสะท้อนอยู่ในดวงตาของทรงซางนับหมื่นปี

“ตามมา ข้าจะพาเจ้าไปยังที่แห่งหนึ่ง”

นี่เป็นครั้งแรกในรอบครึ่งปีที่ทรงซางได้ก้าวออกจากตำหนักชื่อชวง นับตั้งแต่เขาได้รับการช่วยเหลือ

วังเยียนหนานมีสภาพพื้นที่สลบซับซ้อน นอกจากจะซ่อนอยู่ระหว่างดินแดนแห่งเทพกับมารแล้ว ที่แห่งนี้ยังมีเผ่าปีศาจมายาที่หายากอีกด้วย ที่อยู่ของพวกเขาเลื่อนลอย ยากต่อการคาดเดาเป็นที่สุด มีผู้คนมากมายในพิภพที่ปรารถนาต่ออำนาจของปีศาจมายา ทว่าผู้ที่สามารถจับหรือควบคุมปีศาจนั้นได้กลับมีน้อย ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงคนนอกที่รู้จักถิ่นอาศัยของเผ่าปีศาจมายา สิ่งนั้นหายากราวกับงมเข็มในมหาสมุทร

ทรงช้างเดินตามฉางซูไป ระหว่างทางก็ตื่นตาตื่นใจไปกับชายคาหลากหลายแบบ เมื่อเข้ารับใช้ในตำหนักเห็นฉางซูก็ไม่ได้สงวนท่าทีมากนัก ส่วนใหญ่หลังจากการระงับก็กลับไปทำงานของตนหรือพูดคุยยิ้มหัวกันต่อ บรรยากาศเต็มไปด้วยความชื่นมื่นกลมเกลียว แต่ดูเหมือนประมุขผู้เคร่งขรึมอย่างฉางซูจะไม่เข้ากับที่แห่งนี้สักเท่าไร

หลังจากเดินอ้อมไปอ้อมมาหลายรอบ กระทั่งทรงช้างชนเข้ากับแผ่นหลังฉางซู ในที่สุดเขาก็มาถึงประตูใหญ่หน้าวังเวียนหานโดยไม่รู้ตัว

ฉางซูหยิบแถบผ้าสีดำเส้นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ “ผูกนี้ไว้แล้วหลับตา”

ทรงช้างทำตามคำเขาอย่างว่าง่าย ผ่านไปไม่นานฉางซูก็ปลดแถบผ้าสีดำให้ ทั้งสองมาถึงทางเข้าแดนยมโลกอย่างไม่คาดคิด

ฉางซูนำป้ายหยกประจำตัวส่งให้ผู้คุมวิญญาณ “ข้าเป็นเจ้าผู้ครองวังเวียนหาน ประมุขแห่งเผ่ามาฮา นามฉางซู” สันวาจาเขาคำสั่งห้ามในแดนวิญญาณก็คลายออก ผู้คุมวิญญาณส่งป้ายหยกกลับคืน ก่อนจะหลีกทางให้

“เชิญ!”

ณ ดินแดนจีวโยวในตำหนักเฉินหลัว มีบุรุษชุดแดงผู้หนึ่งนอนเอนกายบนเก้าอี้ไท่ซือ⁹ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าของฉางซูและใครอีกคน จึงเปิดเปลือกตาขึ้นอย่างเกียจคร้าน

“ฉางซู” บุรุษซึ่งนั่งเก้าอี้ยกมูมปากยิ้มคลุมเครือ “ไม่เจอกันนานเลยนะ ว่าแต่มาคินพัตเล็กหรือ”

⁹ เก้าอี้ไม้โบราณที่ใช้ตำแหน่งขุนนางมาตั้งเป็นชื่อเก้าอี้

“ไม่คืน” นางชูตตอบ “ยังไม่ถึงเวลา เจ้าช่วยฆ่าดูแลคนผู้หนึ่งก่อน”

บุรุษชุดแดงได้ยืนดั่งนั้นก็ขยับขาทั้งสองข้างลงจากที่เท้าแขน แล้วนั่งตัวตรงมองไปยังทรงช้างซึ่งหลบอยู่ข้างหลังนางชูและกำลังดึงเสื้อคลุมตัวนอกของเขา ดวงตาแปลก ๆ คู่หนึ่งมองสำรวจเด็กหนุ่มขึ้นลงแล้วเอ่ยถาม “เขาหรือ”

ทันใดนั้น ทรงช้างก็ตระหนักได้ว่านางชูต้องการทิ้งเขาให้อยู่ที่แห่งนี้เพียงลำพัง จึงเงยหน้าขึ้นพลางจับจ้องอีกฝ่ายด้วยดวงตาเต็มไปด้วยคำถาม

นางชูเมินเฉย เพียงพยักหน้าให้อีกฝ่าย “ฆ่าฝากเขาไว้สามวัน หลังจากสามวันหากคนผู้นี้ร้องให้มาฟ้องข้า หรือมีมมหายไปแม้แต่เส้นเดียว คนที่เจ้าต้องการ เห็นทีคงต้องรอไปอีกหมื่นปี”

สายตาของอีกฝ่ายฉายแววตกตะลึง ก่อนจะแค้นเสียดอย่างเย็นชาแล้วไม่เอ่ยสิ่งใดอีก

นางชูหันกลับมาแล้ววางมือลงบนไหล่ทรงช้าง จากนั้นเอ่ยกำชับอย่างละเอียด “เจ้าพักที่นี่ชั่วคราวสักสามวัน หิวก็บอ ก่วงก็นอน ที่เหลือไม่ต้องสนใจอะไรทั้งนั้น สามวันให้หลังข้าจะมารับเจ้าด้วยตัวเอง”

ทรงช้างเบิกตาจ้องมองนางชูโดยมิเอ่ยสิ่งใด อีกฝ่ายดันเขาไปที่หน้าตำหนัก บุรุษชุดแดงจึงลุกขึ้นยืนแล้วดึงเด็กหนุ่มมาตรงหน้า ก่อนกดไหล่ทั้งสองของทรงช้างเอาไว้ เขาปล่อยให้เด็กหนุ่มต่อสู้ดิ้นรนภายใต้เงื้อมมือตน ขณะกำลังสนุกอยู่กับการหยอกล้อก็ได้ยินนางชูบอก

“หานถาน ดูแลเขาให้ดี”

“เจ้าไปเถิด” นานถานเอ่ยกระซิบ “แค่สามวัน หากสามวันเจ้าไม่กลับมา ข้าจะเอาเจ้าจูน้อยตนนี้ไปโยนให้ภูตกิน”

“ขบใจ”

“ดูแลตัวเองด้วย”

ฉางซู่หันหลังเดินจากไป เพิ่งจะย่างเท้าเดินเพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงตะโกนที่เต็มไปด้วยความไม่พอใจดังขึ้นด้านหลัง

“ฉางซู่!”

เขาชะงักฝีเท้า แต่สุดท้ายก็ไม่หันหลังกลับ เพียงยืนตรงจุดเดิมและเรียกใช้พลังเวท จากนั้นเหาะออกจากดินแดนจิวโยแล้วหายวับไปในพริบตา

เมื่อไรเงาฉางซู่ หานถานก็จับทรงซางไว้พลางพูดข่มขู่ “หยุดเดิน! หากเดินอีก ข้าจะจับเจ้าโยนให้ภูตกินเป็นอาหาร”

ทรงซางพลันใบหน้าบึ้งตึง เขาหันกลับไปจ้องหานถานอย่างเบื่อหน่ายครู่หนึ่ง ก่อนจะสะบัดมือทั้งสองของอีกฝ่ายออกแล้วเดินไปนั่งหน้าเก้าอี้โดยไม่สนใจผู้ใด จากนั้นหลับตาลง ตัดขาดจากสิ่งต่าง ๆ รอบตัว

หานถานหรีตามองปีศาจน้อยตรงหน้าด้วยความสนใจ เมื่อครู่เจ้าตัวยังดูเหมือนจะร้องไห้ ทว่ายามนี้กลับสงบนิ่งในดินแดนจิวโยที่รายล้อมไปด้วยภูตนับหมื่น รอบตัวยังแผ่รัศมีที่ทำให้ผู้คนไม่กล้าเข้าใกล้

เขาลูบคาง พลังคิดว่าท่าทางที่แตกต่างของคนผู้นี้ยามอยู่ต่อหน้าและลับหลังฉางซู่ช่างน่าสนใจนัก

ทางด้านฉางซู่ ทันทีที่ออกจากแดนวิญญานก็เจอเข้ากับฉางเจี๋ยที่รอเขาอยู่บริเวณทางออกมาครึ่งค่อนวัน จึงรีบเดินไปข้างหน้าเพื่อทักทาย “พี่รอง”

“จัดการเรียบร้อยแล้วหรือ”

“อือ” ฉางซู่ตอบรับ “ไปกันเถอะ รีบกวานท่านแล้ว”

“ระหว่างเจ้ากับข้าใครจะมีเรื่องรบกวน” นางเจวี่ยโบกมือ “ข้า
ไว้หน้าที่ให้รับผิดชอบ หนึ่งปีกลับมาเพียงไม่กี่วัน หากเผ่าปีศาจ
มาหาไม่มีเจ้า เกรงว่าข้าคงพาคนทั้งเผ่าเข้าพบทานถานไปนานแล้ว”

“พี่รองอย่าพูดเล่น”

นางเจวี่ยหัวเราะว่า “ข้าแค่เอ่ยขบขัน นางซู เจ้าควรยิ้มให้มาก
อาศัยที่ตำแหน่งซือซวงนานเกินไป ย่อมเหงาเป็นธรรมดา” เขากล่าว
ต่อ “ไปกันเถอะ รีบไปรีบกลับ จะได้ไปรับเจ้างูน้อยมาคลายเหงาให้
เจ้าเร็วหน่อย”

เมื่อพูดถึงทรงซาง สายตาของนางซูก็ชะงักค้าง ก่อนจะเหม่อ
ลอยขึ้นมา

ครั้นนางเจวี่ยร้องเรียก เขาจึงดึงสติกลับมา ก่อนจะเหาะไป
ยังบ่อน้ำพุร้อนอ้อวี่